

— За него, за него! Той ме излъкува! Умень внукъ имашъ. Браво, Драгойчо!

Засмъ се до уши Драгойчо и рече на дѣда си:

— Дѣдо, видѣ ли какво спечелихъ? И видѣ ли, че най-умниятъ човѣкъ — кметътъ — ми рече: „Браво, Драгойчо!“

— Вѣрно е, че ти рече, — засмъ

се дѣдото, — но се благодари, че си ималъ късметъ, а то, ако чакахме на твоя умъ, още много имаше да си патимъ! Чини ми се, че не на тебе, ами на рача осмокрача трѣбваше кметътъ да каже „браво“.

Ами вие драги читатели, какъ мислите?

Емиль Кораловъ

Всички български деца
сж щастливи въ тоя часъ:
пѣятъ една пѣсенчица
на единъ и сжщи гласъ.

Тѣ сж братя и сестрички —
рожби на единъ народъ.
Родниятъ имъ край, за всички
е най-скжпниятъ имотъ.

Тѣ сж умни, работливи,
съсь засмѣни личица.

Тѣ сж скромни, пестеливи,
носятъ ангелски сърдца.

Ще живѣятъ като птички
занапредъ въ любовь и миръ,
че въ България сж всички,
следъ дни робски — най-подиръ.

Тя ще бди надъ тѣхъ свободна,
ще ги пази отъ беди.
Майка ще имъ бжде родна,
както е била преди.

Славчо Ангеловъ